

Så var det dags igen! »The same procedure as last year.» Det börjar redan på pendeltågsperrongen på Stockholms central. Vi står där som vanligt, vi icke-bilburna, i det sista höstrusket och huttrar. Och vi är många. Här trängs bölar, ölar, alar, chölar etc – och så möjligen en och annan journalist.

Så kommer det blå tåget. Vi baxar oss på. Det blir trångt. Hänger i en stolpe och lyssnar till stort som smått: nedskärningarnas vändor på sjukhus x, den nya tjänsten som gick till docent y, det senaste nya av behandlingsmetoder etc. Och det slås i de blå böckerna. Några bladdrar i manus, kollar diabilder, biter i underläppen och tittar ut genom fönstret.

Så är vi framme – Älvsjö. Nu ska vi av. Nästan *alla* ska av. Det blir stopp. Men det går bra, tåget väntar snällt. Perrongen fylls, lämmeltåget rullar uppför trapporna.

Så kommer vi ut. Och där väntar patientföreningarna – amalgamsjuka, el-överkänsliga osv – med sina flygblad, som vanligt.

Litet längre ner i backen står korygubbarna, hoppfullt väntande att någon ska vara sugen så där i arla morgonstund.

Så är vi framme. Några blåfrusna står redan utanför dörrarna, ihärdigt sugande sitt nikotin. Rökare göre sig numera icke besvär inne på Riksstämman.

Dörrarna är tunga med baksug, som vanligt. Och vi har lyckats fylla i våra kort rätt i år igen. Nästan alla i alla fall, några får göra om det.

Vi kommer in. Andas atmosfären, surret är bedövande, luften torr, många har bråttom, på väg, de nickar emellanåt åt någon bekant. Men – en och annan känner sig nog också litet vilsen i denna mastodonttillställning.

Nu kommer Proppen. Garderoben! De närmaste garderoberna är överfulla, som vanligt. »Försök längre ner» säger de. Och vi lubbar långt, hittar en ledig garderobslucka och tänker: »Hit hittar jag aldrig tillbaka.» (I ärlighetens namn: Läkaresällskapet har vänligen under senare år ordnat en pressgarderob där man kan få sitt ytterhölje inhängt, köfritt och gesvint.)

Och så en sväng in på det hemliga. Här har några samlats med puderdosor och läppstift. Risken är ju stor att de stöter på gamla kursare och kolleger.

Ut igen, dags att bladdra i blå boken. Har glömt symposienummer och salsnummer. Javisst ja, så var det. Tre symposier som går parallellt och några posterutställningar är förprickade. Och sedan finns det hur mycket till som också är intressant – nästan samtidigt.

Ok, det gäller att köra litet simultant. Men det hjälper inte, hur man än bär sig åt så sitter man där med en diffus känsla av att egentligen borde man ha varit någon annanstans. Precis som vanligt!

Timmarna rullar på. Den ena efter den andra kliver fram i föredragsstolen. En del briljanta, vana, roliga – andra mer nybörjarnervösa med darrande röst och hoppan-

de »pekvisare». Det går bra. Diabilderna avlöser varandra, den ena kurvan efter den andra.

Ventilationen surrar dovt, luften tar slut. Grannen till höger slumrar till, huvudet nickar. Applåder: puff, huvudet åker upp. Diskussioner. Och applåder igen. Tack och adjö!

Stapplar ut – torr i mun och tom i huvudet. Förundrad över denna enorma mängd kunskap, erfarenhet, klokskap – när den är som bäst, dvs Svensk läkarvetenskap samlad under ett tak.

Kliver in i pressrummet. Här pågår vid lunchtid presskonferens, som vanligt. Oftast är den briljant. Ser några av förmiddagens föredragshållare, som i ny skepnad. »Kanske kommer man med i TV?»

Står inte ut med mer nu! Går ut! Schackmatt! Är det ventilationssurret, syrebristen, korvstopningen, eller vad? En snabblunch. Kön sniglar sig fram, maten klen tilltagen, blir knappt halvmätt.

Och så en tur i Utställningen, ett hav. Först ett djupt andetag. Sedan kryssa mellan operationsbord, infusionspumpar, narkosmasker, infartskanyler – och annat allsköns bråte – allt emedan man tar av det som bjuds: pepparkakor, juice, örtte och smågrunkor som pennor, notisblock ...

Smyger in i montern hos konkurrenten. De brukar ha goda karameller. Håller handen för namnskylten, vill inte bli igenkänd. Smyger ut med munnen full.

Har vi inga egna karameller? Nej, vi bjuder inte på snabbsmält sött med sur eftersmak. Nix, pix. Vi ger något med mer varaktighet och exklusivitet, nogsamt granskat och utvalt. Såsom penna och linjal i ett, nyckelring med inbyggt timglas, mynthållare för parkeringslantarna – för att nämna några av senare års godbitar.

För den intellektuella spänsten ordnar vi också en tävling i vår monter (A28:41). I år är Gary Cooper med!

Så är det dags för refrängen. Hittar garderoben. Ut i dagen som blivit sen eftermiddag, skymningen är där. Nu har nikotinsuget ökat, de blåfrusna är fler än i morse.

Korygubbarna står kvar, slår till nu.

Hungrig, törstig, tung i huvudet, trött i benen. Tar emot patientföreningarnas flygblad, har de stått där hela dagen? Ner på perrongen. Överfull. Ett under att ingen av misstag knuffas ner på spåret.

Så kommer tåget. Vi baxar oss på igen. Hänger i samma stolpe. Nu går snacket om det och det symposiet och om docent z som man träffat under dagen, och så: »Vi träffas i lobbyn och sedan ...» De blå böckerna har fått hundöron. Vid Stockholms central skiljs vi, vi i lämmeltåget.

»The same procedure as last year.» För sista gången! Nästa år väntar Göteborg. Och då blir väl allt som nytt?
Birgit Wilhelmsen

Du kära gamla Riksstämman, vad jag hat... älskar Dig!